

Pro Coronide datur nuperrime accepta
DECISIO QUAESTIONIS
facta a sancta Romana et universali inquisitione.

Quaeritur 1o. Utrum communicatio in sacris existat, si vir catholicus ritu protestantico in ecclesia protestantica matrimonium ineat cum foemina protestantica?

2o. Utrum sacerdos catholicus salva conscientia matrimonio mixto assistere illudque solemni benedictione cohone-
 nestare possit, si sponsi vel antea vel postea matrimonium
 ineant in ecclesia protestantica rituque protestantico?

Feria IV. die 21. Aprilis 1847.

In congregatione generali S. Officii habita in conventu
 S. Mariae supra Minervam coram Eimis et Revis DD. S. R.
 E. Cardinalibus generalibus Inquisitoribus, propositis supra-
 scriptis dubiis, Iidem Eimi et Rmi decreverunt.

Quoad Primum affirmative, quoad secundum
 negative.

Angelus Argenti S. Roman. et
Orbis Inqis. Notarius.

Possent equidem haec dicta iis, quibus est acetum in
 pectore, ut de stomachosis scribit Plautus, operosius, quam
 res ipsa exigebat, deducta videri. Sed experti sumus, diffici-
 lius esse hodie depravatam corruptamque restituere praxin in
 rebus praesertim, quae libero parochorum relictæ sunt arbitrio,
 quam ferream pro machinis vaporeis constituere viam. Sua
 quisque pro ocurrentibus circumstantiis utitur aut abutitur
 conscientia; et hic est morbus, quo laboramus omnes, ut eru-
 bescamus dum erravimus, fateri et reparare errorem.

**Sanctissimi Domini Gregorii Papae XVI. epistola ad
Reverendiss. Archiepiscopum Friburgensem. *)**

Venerabili Fratri Hermanno Archiepiscopo Friburgensi,
Gregorius XVI. Venerabilis Frater, salutem et apostolicam
Benedictionem.

Non sine gravi animi nostri moerore jam noscebamus, Venerabilis Frater, quae Tuis litteris die 4. proximi mensis Martii ad Nos datis dolenter significas de deploranda in istis regionibus Catholicos inter et acatholicos matrimoniorum frequentia deque civilis potestatis in ejusmodi nuptiis agendi ratione. Compertum enim exploratumque est, catholicos seu viros, seu mulieres, qui mixtis nuptiis temere contrahendis sese et prolem inde suscipiendam in perversionis periculum injiciunt, contra naturalem divinamque legem peccare. Quam sane legem sartam tectamque tueri contendit Ecclesia et haec apostolica sedes, seu in generali ipsarum nuptiarum prohibitione, seu in cautionibus, quas jure suo exigit. Cum ob graves aliquas causas ea conjugia aegre admodum sinit, ut scilicet non solum Catholicus conjux ab acatholico perverti non possit, quin potius ille teneri se sciat, ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, verum etiam ut proles utriusque sexus ex hisce matrimoniis procreanda in Catholicae religionis sanctitate omnino educari debeat. Quamobrem, Venerabilis frater, meritis Te in domino laudibus summopere prosequimur, quod pro episcopalis tui ministerii officio in tanti momenti rem curas cogitationesque merito converteris, ecclesiae de mixtis matrimoniis doctrinam, jus libertatemque tueri, vindicare studueris, ac pastoralis robore et constantia exortos abusus de medio tollere, tuisque praesertim parochis saepius praecipere, mandare non destituis, ut in hujusmodi nuptiis Ecclesiae regulas a nobis et Praedecessoribus

*) Epistola haec, cum in ea quaedam continentur ad nostram quaestionem spectantia, lectoribus non ingrata erit; eam dederunt Ephemerides catholicae Moguntinae, vulgo Katholick. in fasciculo Aprilis 1841.

Nostris tanto studio inculcatas religiosissime servent. Et quidem quod d benedictionem attinet, eam, veluti optime noscis, haec apostolica sedes prohibere consuevit in illis quoque matrimoniis, quae inter catholicos et acatholicos ineuntur impetrata ejusdem sedis venia, atque adhibitis cautionibus in illa praescriptis. Atque etsi deinde tolerari potuerit, ut mos in nonnullis regionibus inductus servaretur benedicendi matrimoniis mixtis initis cum Ecclesiae venia et praedictis cautionibus, nunquam tamen toleranda est eadem benedictio in iis casibus, in quibus nulla accedente Ecclesiae venia, nec praeviis necessariis cautionibus, manifestum idemque gravissimum admittitur crimen in ipso matrimonii foedere ineundo. Nunquam enim tolerari debet, ut sacerdotes Dei videantur suo facto probare, quod ore illicitum esse edocent et praedicant. Atque id probe sentiunt adversarii nostri, qui certe in hujusmodi nuptiis de catholici Sacerdotis benedictione minime laborarent, nisi intelligerent illam conducere ad extenuandam, atque adeo ad obliterandam sensim in catholici populi animis memoriam Canonum, qui haec detestantur connubia, et constantissimi studii, quo sancta Mater Ecclesia filios suos avertere consuevit ab iisdem conjugis in eorum futuraeque prolis perniciem conrahendis. Nostri scilicet contradictores cognosunt, si res ex eorum votis succederet, facile inde futurum, ut catholicae potissimum foeminae aut licita aut non tam graviter illicita existimarent ea conjugia, quae sacris Ecclesiae ritibus et sacerdotali benedictione honestari viderent. Atque haec consona sunt praeceptionibus et monitis, quae sive in nostris, sive in Decessoris nostri Pii VIII. ad diversos Archiepiscopos et Episcopos litteris sive instructionibus, aut ejus aut nostro jussu editis, consignata fuisse cognoscis, Venerabilis Frater.

Nec vero refert, si ad nonnullos tantum Antistites, qui hanc apostolicam sedem consuluerant, illae instructiones datae sunt, quasi aliis liberum sit, illarum non sequi sententiam. Enimvero non agitur hic de aliqua nova lege a nostro Praedecessore, aut a nobis inducta, quum uterque

nostrum eo potius spectaverit, ut pro locorum adjunctis emolliremus, quoad fieri potest, disciplinae severitatem, et ea simul inculcaremus, quae pravis usibus tollendis, sanae doctrinae deposito custodiendo, ac matrimonii sanctitati, catholicae religionis incolumitati et animarum saluti tuendae necessaria judicavimus. Itaque etiamsi litterae et instructiones illae, in qua parte aliquid novi indulgent, vel tolerant, ad ea tantum referentur loca, pro quibus datae sunt, nullis tamen limitibus illarum conscribitur ratio, quatenus incommutabilem annuntiant Ecclesiae doctrinam canonumque inculcant sententiam, et pravos, qui alibi invalescebant, usus proscribunt. Atque huc pertinet, quae hac de re a nobis indicata fuerint in pluribus allocutionibus ad venerabiles Fratres nostros S. R. E. Cardinales in Consistorio IV. Idus Decembris 1837. Idibus Sept. 1838 et postridie nonas Julii 1839. habitis, quas statim typis in vulgus edi jussimus. Haec tuis commemoratis litteris rescribenda censuimus, Venerabilis Frater, ut alacriori usque studio et firmitate omnes boni pastoris partes implere, atque in tanti momenti negotio Ecclesiae causam propugnare pergas, nihilque intentatum relinquas, quod ad tui gregis salutem procurandam pertinere posse cognoveris. Nos quidem pro nostri officii munere, quantum cum Domino poterimus, haud omitemus omnem operam adhibere, ut sacrae istae res. Deo bene juvante, in meliorem conditionem adducantur. Interim verum dum Tibi de pastoralis tua sollicitudine vehementer gratulamur. Nostrae in Te praecipuae benevolentiae testem, ac coelestium omnium munerum auspicem Apostolicam Benedictionem ex intimo corde depromptam Tibi ipsi, venerabilis Frater, et omnibus tuae Ecclesiae Clericis Laicisque Fidelibus peramanter impertimur. Datum Romae apud S. Petrum die 23. Maji anno 1846. Pontificatus Nostri anno decimo sexto.